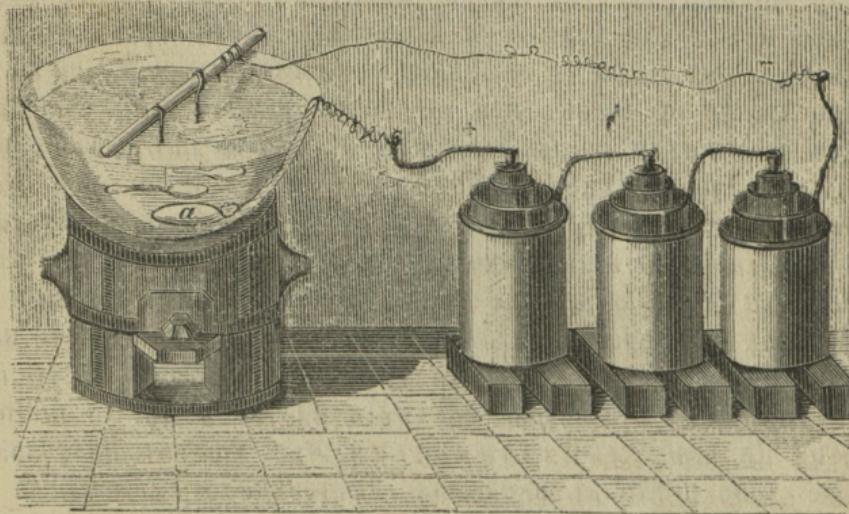

са чистятъ такива нѣща, то наши-тѣ златари знаять твърдѣ добрѣ. Да рѣчемъ, искаме да позлатимъ единъ прѣстенъ или какво-то и да било друго нѣщо. Въ сѫдѣтъ са налива горѣчена-та златна водица, и въ нея са потопяватъ прѣстена окаченъ на една мѣдена прѣчица, коя-то е скачена съ отрицателния (—) полюсъ на батерия-та. На крайчица на поло-

Фиг. 4.

жителния (+) полюсъ са прикачя едно късче отъ злато расплескано на тѣнко кое-то прави, та водица-та бива съкога еднакво гъста. Батерия-та като работи испушта токъ, който вжрви по тельтъ и влиза въ водица-та, та я разлага. Злато-то са постепенно улѣпя еднакво у прѣстена и за малко време (споредъ колко-то дебель искаме да биде златния повлакъ на прѣстена) имаме красно позлатенъ прѣстенъ. Нужно е само да са нагрява тая водица, защо-то злато-то са поскоро улѣпя у прѣстена.

По сѫщия (съ малко измѣнение) начинъ електричество-то отпечатва стари пари, печати, искусственно издѣлбани предмети, букви и други различни образи. Ако напр. имаме единъ предметъ или копие-то му извадено въ гипсъ и прѣединяваме го най-напрѣдъ съ отрицателния (—) полюсъ и го потопяваме както горѣ (вместо въ златна водица) въ растворъ отъ синъ камикъ. Мѣдь-та, коя-то излиза отъ синия камикъ са улѣпя на повърхноста му; слѣдъ нѣколко часове образува са доста дебель повлакъ, кого-то можемъ послѣ лесно да отлѣшимъ. И така получиваме вѣрно копие или образъ отъ първия предметъ, кого-то послѣ, ако искаме, можемъ да посрѣбримъ или позлатимъ. Яланджийски-тѣ пари